

Man gik derpaa til:

Første Behandling af Forslag til Lov om sindssyge Personers Hospitalsophold.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 349).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Steincke): Jeg skal tillade mig for det høje Ting at forelægge Forslag til Lov om sindssyge Personers Hospitalsophold, saaledes som Forslaget er vedtaget i det høje Folketing. Som ærede Medlemmer vil vide, drejer det sig om et Spørgsmaal, der har været under Diskussion i mange, mange Aar, og som der har været gjort flere Forsøg paa at faa ordnet gennem Forhandlinger her paa Rigsdagen. Af Bemærkningerne til Lovforslaget, Side 4—5, vil man kunne læse sig til Lovforslagets Forhistorie. I øvrigt har Spørgsmaalet været Genstand for en indgaaende Drøftelse i Pressen og navnlig i Folketinget, i hvis omfattende Betænkning der bl. a. er aftrykt en hel lang Række indgaaende Erklæringer fra næsten samtlige Sindssygehospitals Overlæger. Jeg tør derfor gaa ud fra, at Forslaget og dets Begrundelse er det høje Tings Medlemmer bekendt. Der var da ogsaa efterhaanden Enighed om Forslagets Indhold mellem alle Partier i Folketinget paa eet eneste Spørgsmaal nær. Da jeg formoder, at det vil være det samme Problem, som man her navnlig vil beskæftige sig med, skal jeg sige et Par Ord herom.

Unigheden drejer sig om den nye Paragraf, som Mindretallet foreslog indsat efter § 9, og som gik ud paa, at hvis Justitsministeren i Henhold til § 8 eller § 9 havde afslaaet en Begæring om Udskrivning fra Sindssygehospital, kunde Sagen af den Person, som havde fremsat Begæringen, indankes for den Landsret, inden for hvis Omraade Patienten var anbragt; der gives saa nærmere Regler om, hvorledes Sagen skulde behandles. Denne Bestemmelse har Flertallet og jeg modsat os ud fra den Betragtning, at vel er det principielt rigtigt, at Sager saa vidt muligt, hvor det drejer sig om personretlige Spørgsmaal af større Betydning, ikke afgøres endeligt af Administrationen, men kan forelægges Domstolene, men at der i disse Tilfælde, hvor det drejer sig om sindssyge Personer, gør sig særlige Betragtninger gældende, idet det ikke vil være muligt, naar Sagen skal behandles for en Domstol, at undgaa, at vedkommende selv, uanset om Sagen behandles

for lukkede Døre, bliver klar over det lægelige Grundlag, der foreligger, hvilket efter Omstændighederne kan have en meget uheldig Indflydelse netop paa den sindssyge efter vedkommendes Mentalitet. Dette undgaaes kun ved at gøre Justitsministeriet til sidste Instans. Denne Betragtning deles formentlig ogsaa fra lægelige Kredse. Jeg har i Folketinget gjort opmærksom paa, at i de Tilfælde, vi har staaet over for, har der netop fra lægelig Side været sagt, at hvis vedkommende selv skal have de Erklæringer at se, som udstedes vedrørende deres mentale Tilstand, maa man ikke regne med at faa saa udførligt begrundede Lægeerklæringer, som man kan regne med, naar disse indgaaer i Justitsministeriets Materialc og ikke udleveres vedkommende. Det er altsaa ikke nogen principiel, ikke nogen politisk, men en rent saglig Betragtning, der her gør, at Justitsministeren og Flertallet ikke har kunnet tiltræde Mindretallets Opfattelse, som jeg i al Almindelighed finder rigtig, nemlig at Sagerne bør kunne forelægges Domstolene, hvor intet særligt taler herimod.

I øvrigt tillader jeg mig altsaa at gaa ud fra, efter de indgaaende Forhandlinger, der har været ført baade tidligere, nu i Folketinget og offentligt, at Lovforslagets Hovedlinier er det høje Tings Medlemmer velkendt. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale det til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

A. Johansen: Som det fremgaaer af Bemærkningerne til Lovforslaget ved dettes Fremsættelse i det andet høje Ting, er Forslaget i det væsentlige i Overensstemmelse med et i 1930 fremsat Forslag, der dog ikke naaede at blive gennemført. Det fremgaaer af Bemærkningerne, at Lovforslaget hviler paa et af Familieretskommissionen udarbejdet Udkast, som bortset fra en Divergens paa et enkelt Punkt var tiltraadt af samtlige medvirkende Lægeautoriteter. I det foreliggende Lovforslag er der taget Hensyn til den under det første Forslags Behandling rejste Kritik, og Forslaget har nu været Genstand for en udførlig Behandling i det andet høje Ting, under hvilken man yderligere har indhentet Udtalelser fra forskellige Sundhedsautoriteter. Der har ikke i det andet høje Ting været nogen principiel Unighed om Forslagets Gennemførelse. Forslaget er undergaaet visse Ændringer, hvorom der har været Enighed mellem den højtærede Justitsminister og det nedsatte Udvalg, og kun om et enkelt Forhold har der været Divergens mellem Partierne. En